

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2018. évi november hó 27. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

A halált okozó testi sértés vétsége és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntető ügyben az Egri Törvényszék 2018. évi június hó 11. napján kihirdetett 6.B.3/2017/72. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

A másodfokú nyilvános ülésen 33 032 (harmincháromezer-harminckettő) forint, a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

A vádlottat az Egri Törvényszék 2018. június 11. napján kelt 6.B.3/2017/72. számú ítéletével bűnösnek mondta ki testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (9) bekezdés c) pont], testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés II. fordulata] és ezért őt halmazati büntetésül 7 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a törvényszék a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és a védője mindkét gyermek vonatkozásában felmentésért, másodsorban a büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést. A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában védence felmentését arra alapozva kérte, hogy a vádlott „bűnössége kétséget kizáróan nem került megállapításra”. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette, a fellebbviteli főügyészség az átiratában indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletének történeti tényállását kk. S1 sértett által elszenvedett külsérelmi elváltozások rögzítésével, valamint e sérülések és a sértett halála közötti okozati kapcsolat megállapításával, az ítélet jogi indokolását pedig a vádlott cselekményeit jellemző tudatos gondatlanság megállapításával egészítse ki. A tényállásból és az indokolásból a halált okozó testi sértés büntetével kapcsolatos téves megállapításokat, valamint a bűnösségi körülmények közül a beismerő vallomásra vonatkozó megállapítást, mint enyhítő körülményt mellőzze. A vádlott által a másodfokú eljárásban letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelje és kötelezze őt a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Az ítélet egyéb rendelkezéseit pedig hagyja helyben.

Az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a törvényszék a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény szabályainak alkalmazásával folytatta le a büntetőeljárást és hozott ítéletet 2018. június 11.

napiján. Ezt követően, 2018. július 1-jén lépett hatályba az új büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.), melynek 868. § (1) bekezdése kimondja, hogy „E törvény rendelkezéseit - ... - a hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell”. Erre figyelemmel az ítéletábra a törvényszék ítéletének a felülbírálatát a Be. szabályai szerint végezte el, kiemelve ezen törvény 870. § (1) bekezdésében foglaltakat, mely szerint „Az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha azt e törvény másként szabályozza”.

A bejelentett fellebbezések elbírálására az ítéletábra a Be. 599. §-ában írt nyilvános ülést tűzött, melyen az ügyész az átiratában foglaltakat, míg a vádlott védője a fellebbezését és annak indokait egyaránt fenntartották.

Az ítéletábra a törvényszék fellebbezésekkel sérelmezett ítéletét a Be. 590. § (1), illetve (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, melynek keretében beszerezte az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat és ezzel teljeskörűen eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének.

Az általa rögzített tényállás is túlnyomó részt megalapozott, azt azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján - kiegészíteni, illetve helyesbíteni szükséges a következők szerint:

- S2 feje bal fali halánték-tájéka ütődött közepes erővel valamely keskenyebb tárgynak (nyomozati irat 344. oldal), s az általa elszenvedett koponyaűri-vérzés, illetve koponyacsonttörés gyógytartama 8 napon túli, a teljes gyógytartam 4 hónap (nyomozati iratok 344. oldal).
- S1 által a mellkasfali, hasfali, illetve háti felszínen a jobb vese-tájékon észlelt kis terjedelmű lágyrész-sérülések gyógytartama túlélés esetén 8 napon belüli lett volna, a halállal okozati összefüggésük nem igazolható (nyomozati iratok 631. oldal). Ezen tényeket a törvényszék ítéletének indoklásában a 29. oldal 2. bekezdésének végén, a 29. oldal első bekezdésének végén, valamint a 31. oldal első bekezdésének végén egyébként rögzítette is.
- Mindkét sértett tekintetében mellőzi a „gondatlanság” - 3. oldal utolsó bekezdés - és a „gondtalan” - 4. oldal 4. bekezdés - megállapításokat (mint a jogi indokolás körébe tartozót).

Az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. §-ában felsorolt hiányosságoktól, ezért az ítéletábra a törvényszék ítéletét ezen helyesbített, illetve kiegészített tényállás alapján bírálta felül a Be. 593. § (3) bekezdése alapján.

A törvényszék részletes, meggyőző és a logika szabályainak is mindenben megfelelő indokát adta annak, hogy a tényállása alapjául mely bizonyítékokat és miért fogadott el. Egyetértett az ítéletábra a törvényszékkel a vonatkozásban is, hogy „a bíróság a vádlottra nézve legkedvezőbb ténymegállapítást fogadta el a tényállás megállapítása során, azt, amely büntetőjogi felelősségre vonása szempontjából még kétséget kizáróan megállapítható terhére” (elsőfokú ítélet 37. oldal 3. bekezdés), azonban az ezt követő mondatot az ítéletábra az indoklásból mellőzi.

A vádlott és a védője által bejelentett fellebbezésekben új tényt nem állítanak, illetve új bizonyítékra nem hivatkoznak, fellebbezéseik kizárólag a törvényszék mérlegelési tevékenységét támadják, melyek megalapozott tényállás esetén eredményre nem vezethettek, ugyanis a törvényszék által mérlegelt bizonyítékoknak az ítéletábra részéről történő eltérő értékelése kizárt [Be. 591. § (1) bekezdés].

Okszerűen vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére, s törvényes az általa megvalósított bűncselekmények jogi minősítése is. Ezen utóbbi körben azonban az ítélőtábla - a fellebbviteli főügyészség álláspontjával egyetértve - néhány pontosítást tesz.

A törvényszék ítélete 40. oldal első bekezdésében azt rögzíti, hogy „a bíróság mindkét sértett vonatkozásában gondatlan bűncselekmény elkövetését állapította meg”. Ezt S2 sértett tekintetében az ítélőtábla annyiban egészíti ki, hogy a vádlott magatartása tudatos gondatlanságként értékelendő, mivel tudatában volt annak, hogy magatartásával lányának sérülést idézhet elő, azonban könnyelműen bízott az eredmény elmaradásában. A gyermeknek már az első kórházi kezelését követően fokozott figyelmet igényelt a gondozása annak érdekében, hogy ne üsse meg a fejét. Egy átlagos csecsemő esetében megkívánt gondosságot meghaladó odafigyelést igényelt volna a sérült és hosszas kórházi-kezelésben részesült gyermek, akinek koponya problémái voltak. Mindezen körülményekkel és követelményekkel a vádlott tisztában volt. S1 sértettel szemben viszont a vádlottat már a testi sértés szándéka vezette, amikor nagy erővel őt megrázta és a gyermek feje egy berendezési tárgyhoz ütdött, a halálos eredményre azonban a gondatlansága - tudatos gondatlansága - terjedt ki (vegyes bűnösségi bűncselekmény), figyelemmel a S2 sértettnek az előző évben keletkezett sérülésére is.

A törvényszék által feltárt büntetés kiszabásánál irányadó körülmények közül az ítélőtábla a vádlott személyiségzavarának - mivel az a beszámítási képességét nem érinti, - valamint az általa visszavont beismerő vallomásának enyhítőkénti értékelését mellőzi, míg az „időmúlásnak” csekélyebb jelentőséget tulajdonít arra figyelemmel, hogy a jelentős tárgyi súlyú bűncselekmények elkövetése és azok jogerős elbírálása között alig több mint kettő, illetve három év telt el.

A törvényszék a vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában írt célokat 7 év szabadságvesztés és 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés összehatásával látta elérhetőnek. A középértékben meghatározva kiszabott szabadságvesztés büntetése vádlott által megvalósított bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára, a bűnösségének a fokára, s a nagyobb nyomatókú súlyosító körülményekre tekintettel inkább enyhe, mint súlyos, ezért annak enyhítésére az ítélőtábla alapot nem látott, s mivel a törvényszék egyéb rendelkezései törvényesek, ezért a törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítása a Btk. 92. § (1), illetve (2) bekezdésén, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről szóló rendelkezés pedig a Be. 613. § (1) bekezdésén alapszik.

Debrecen, 2018. november 27.

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Szabó József sk. előadó bíró,

Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék:

Az Egri Törvényszék 6.B.3/2017/72. számú ítélete a másodfokú végzéssel jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2018. november 27.

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelél:

Kiadó.